

РЕШЕНИЕ

№ 199

гр. Варна, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Петя Ив. Петрова
Мария Кр. Маринова

при участието на секретаря Олга Ст. Желязкова
като разгледа докладваното от Мария Кр. Маринова Въззивно гражданско дело № 20233000500381 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.Образувано по подадена въззивна жалба от Д. Н. П., чрез процесуалния й представител адв.С.С., против решение №941/25.07.2023г., постановено по гр.д.№777/23г. по описа на ВОС, гр.о., в частите му, с които: 1/ е отхвърлен предявеният от Д. Н. П. срещу Прокуратурата на Република България иск с пр.осн. чл.2, ал.1, т.3, предл.1 от ЗОДОВ за разликата над присъдената сума от 5 000лв. до претендираната от 35 000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от незаконно повдигнато и поддържано обвинение по досъдебно производство №173/2014г. по описа на ОД на МВР Силистра за престъпление по чл.255, ал.3, вр. чл.255, ал.1, т.2, вр. чл.26, ал.1 от НК, приключило с постановяване на оправдателна присъда №4/17.05.2018г. по описа на Апелативен съд - Варна по ВНОХД №100/2018г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на влизане в сила на оправдателната присъда - 01.06.2018г. до окончателното му изплащане; 2/ е отхвърлен предявеният от Д. Н. П. срещу Прокуратурата на Република България иск с пр. осн. чл.2, ал.1, т.3, предл.1 от ЗОДОВ за разликата над присъдената сума от 800лв. до претендираната от 1 800лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди под формата на претърпяна загуба от заплащане на адвокатско възнаграждение, в резултат на незаконно повдигнато и поддържано обвинение по досъдебно производство №173/2014г. по описа на ОД на МВР Силистра за престъпление по чл.255, ал.3, вр. чл.255, ал.1, т.2, вр. чл.26, ал.1 от НК, приключило с постановяване на оправдателна присъда

№4/17.05.2018г. по описа на Апелативен съд - Варна по ВНОХД №100/2018г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от влизане в сила на оправдателната присъда - 01.06.2018г. до окончателното изплащане на задължението. В жалбата се твърди, че решението в обжалваните му части е неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон, при съществени нарушения на съдопроизводствените правила и поради необоснованост по изложените в същата подробни съображения. Претендира се да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което предявените искиове бъдат уважени и в горепосочените им части. Претендират се разноски.

Въззиваемата страна Прокуратурата на Република България, редовно уведомена, не е депозирала отговор по въззивната жалба в срока по чл.263, ал.1 от ГПК. В о.с.з., чрез прокурор С.Я., поддържа становище за нейната неоснователност и моли решението на ВОС да бъде потвърдено в обжалваните му части.

За да се произнесе, съдът взе предвид следното.

В исковата си молба и уточняващата такава към нея от 02.05.2023г. ищцата Д. Н. П. излага, че с постановление от 22.03.2016г. е била привлечена като обвиняема за това, че през периода 01.01.2009г.-02.05.2012г. в условие на продължавано престъпление е избегнала установяването и заплащането на данъчни задължения в особено големи размери-39 171, 05лв., като не е подала годишни данъчни декларации за 2008г., 2009г. и 2010г., които се изискват по силата на чл.50 от ЗДДФЛ, и е затаила истина в подадена годишна декларация за 2011г. - престъпление по чл.255, ал.3, вр. чл.255, ал.1, т.2, вр. чл.26, ал.1 от НК. На 21.06.2016г. против нея е бил внесен от Окръжна прокуратура-Силистра обвинителен акт за обвиняването ѝ в горепосочените престъпления. С присъда №37/29.11.2017г., постановена по НОХД №165/16г. по описа на СОС, е призната за виновна по повдигнатите ѝ обвинения. Наложено ѝ е наказание от една година лишаване от свобода, чието изтърпяване е отложено на осн. чл.66, ал.1 от НК, както и наказание глоба в размер на 500лв. С присъда №4/17.05.2018г., постановена по ВНОХД №100/18г. по описа на ВАпС, влязла в сила на 01.06.2018г., е била изцяло оправдана по повдигнатото ѝ обвинение. В пряка причинно-следствена връзка с повдигнатото ѝ обвинение е претърпяла неимуществени и имуществени вреди. Воденото против нея наказателно производство ѝ причинило силен психо-емоционален стрес и се отразило негативно във всички сфери на живота ѝ. Оставило дълбока емоционална травма, сринало самочувствието ѝ, причинило ѝ постоянен страх, срам, безпокойство и притеснение, чувство на безпомощност и обреченост, на вина и злепоставяне. Страдала от безсъние, затворила се в себе си, общувала единствено със семейството си, била нервна и избухлива, трудно се концентрирала в работата си/работи като валутен касиер/, допускала грешки. Оправдателната присъда не могла да премахне чувството ѝ за несправедливост и недоверие в ответника Прокуратурата на Република България. Претърпените имуществени вреди съставляват заплатеното от нея адв.възнаграждение на процесуалния ѝ представител за

защита в наказателното производство по договор от 12.05.2016г. в размер на 1 800лв.

Предвид изложеното, претендира ответникът Прокуратурата на Република България да бъде осъден да ѝ заплати сумата от 35 000лв., представляваща обезщетение за претърпените гореописани неимуществени вреди, както и да ѝ заплати сумата от 1 800лв., представляваща обезщетение за претърпените гореописани имуществени вреди, ведно със законна лихва върху всяка от двете главници, считано от влизане в сила на оправдателната присъда-01.06.2018г. до окончателното изплащане.

Ответникът Прокуратурата на Република България в депозирания отговор в срока по чл.131 от ГПК и в хода на производството оспорва предявените искове и моли да бъдат отхвърлени като неоснователни.Поддържа, че твърдените от ищцата вреди са недоказани.Евентуално твърди, че претендираният размер по първия иск е завишен, предвид следното.Спрямо ищцата с постановлението от 22.03.2016г. е взета най-леката мярка за процесуална принуда.Наказателното производство в досъдебната и в съдебната му фази е протекло в разумни срокове.Предвид първоначално постановената осъдителна присъда, ако и да са търпени вреди, то същите не са единствено и само в резултат от актове и действия на органи на прокуратурата.По втория иск твърди, че приложеният към исковата молба договор за правна защита и съдействие №1923/12.05.2016г. удостоверява договорено и реално заплатено възнаграждение в претендирания размер, но липсват доказателства за обема на извършените процесуални действия с участието на упълномощения адвокат, както и, че този договор се намира в кориците на наказателното производство.Възразява за изтекла 3 годишна погасителна давност касателно претендираната законна лихва за периода 01.06.2018г.-10.04.2020г.

С влязлото в тези му части в сила първоинстанционно решение исковете са частично уважени, съответно първият иск до размера от 5 000лв., ведно със законна лихва, считано от 09.04.2020г. до окончателното изплащане на задължението, а вторият до размера от 800лв., ведно със законна лихва, считано от 09.04.2020г. до окончателното изплащане на задължението.

Съдът, след като съобрази събраните по делото доказателства и приложимия закон, приема за установено от фактическа и правна страна следното.

Предявени са искове с пр. осн. чл.2, ал.1, т.3, пр.1 от ЗОДОВ и чл.86 от ЗЗД.

Между страните не е спорно, а и от приобщеното към доказателствения материал по делото НОХД №165/16г. по описа на СОС и приложеното по него ДП №СС173/14г. по описа на ОД на МВР Силистра се установява, че с постановление за привличане на обвиняем и вземане на мярка за неотклонение от 22.03.2016г. въззивницата е била привлечена в качеството ѝ на обвиняем за извършване на престъпление по чл.255, ал.3, вр. чл.255, ал.1, т.1 и т.2, вр. чл.26, ал.1 от НК, а именно за това, че през периода 01.01.2009г.-

02.05.2012г. в гр.Силистра в условие на продължавано престъпление е избегнала установяването и заплащането на данъчни задължения в особено големи размери-39 171, 05лв., по см. на чл.93, т.14 от НК, като не е подала годишни данъчни декларации за 2008г., 2009г. и 2010г., които се изискват по силата на чл.50 от ЗДДФЛ, и е затаила истина в подадена годишна декларация за 2011г., както и ѝ е взета мярка за неотклонение „подписка“.

По внесен на 22.06.2016г. обвинителен акт за престъплението, посочено в цитираното постановление за привличане на обвиняем, е образувано НОХД №165/16г. по описа на СОС.По реда на чл.287 от НПК в хода на производството по НОХД №165/16г. от прокуратурата ѝ е повдигнато ново обвинение, а именно за това, че през периода 01.01.2009г.-02.05.2012г. в гр.Силистра в условие на продължавано престъпление е избегнала установяването и заплащането на данъчни задължения в големи размери-9 545, 53лв., дължими по чл.48 от ЗДДФЛ, като не е подала годишни данъчни декларации по чл.50 от ЗДДФЛ за 2008г., 2009г. и 2010г., и е затаила истина в подадена годишна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ за данъчен период за 2011г.-престъпление по чл.255, ал.1, т.1 и т.2, вр. чл.26 от НК.С присъда №37/29.11.2017г., постановена по цитираното дело, Д.П. е призната за виновна в горепосоченото престъпление, за което ѝ е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година, чието изтърпяване е отложено на осн. чл.66, ал.1 от НК за срок от три години, както и наказание глоба в размер на 500лв.С определение №266/29.11.2017г., постановено по същото дело, е отменена на осн. чл.309, ал.4 от НПК наложената на Д.П. мярка за неотклонение „подписка“.

По подадените от Д.П., лично и чрез защитника ѝ, жалби против присъдата е образувано ВНОХД №100/18г. по описа на ВАпС, по което с присъда №4/17.05.2018г., обжалваната първоинстанционна присъда е отменена и вместо това Д.П. призната за невинна и оправдана по повдигнатото ѝ обвинение.Присъдата на ВАпС не е обжалвана в предвидения 15-дневен срок и е влязла в сила на 02.06.2018г.

По неимуществените вреди.

Въззивницата претендира обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди, изразяващи се в горепосочените изживени душевни болки и морални страдания, всички резултат от воденото против нея наказателното производство.

Наред с безспорно установения между страните елемент от фактическия състав, предвиден в нормата на нормата на чл.2, ал.1, т.3, пр.1 от ЗОДОВ, а именно, че Д.П. е оправдана по повдигнатото ѝ обвинение, е необходимо да бъдат установени твърдените неимуществени и имуществени вреди и причинната връзка между незаконно повдигнатото и поддържано обвинение и настъпилите неблагоприятни последици.От своя страна размерът на дължимото обезщетение за претърпените неимуществени вреди се определя по реда на чл.52 от ЗЗД, като съгласно разясненията, дадени в ППВС №4/23.12.1968г., понятието справедливост не е абстрактно, а е свързано с

преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението.

Съгласно показанията на св.Б.П./съпруг на въззивницата/, за период от две години и два месеца, когато била обвиняема и подсъдима, съпругата му била силно притеснена.Първоначално не можела да повярва, че е обвинена в престъпление по чл.255 от НК, мислела, че е грешка, защото нищо не е направила.Внушавала си, че хората ще я сочат с пръст/тя била бивша учителка и много хора я познавали, имала и много клиенти в обменното бюро, в което работила като касиер/, въпреки, че не е влизала в обяснителен режим.Странила от приятелки и други хора, почти с никого не искала да контактува.Когато получила осъдителна присъда не била на себе си, била в шок.Не можела да спи, събуждала се и се притеснявала.Процесът се отразил зле и на работата ѝ в обменното бюро, в което работили тя и свидетелят, правила грешки.Притеснявала се как ще продължи животът ѝ, страхувала се, че ще влезе в затвора, страхувала се, че ще има финансови проблеми.За производството узнали дъщеря им, майка му, първите ѝ братовчеди, нейната майка и брат, узнали и приятелките ѝ.Докато чакала мотивите на първоинстанционния съд получила един ден в офиса стягане в гърдите, оказало се хипертонична криза, личната ѝ лекарка обяснила, че причината за високото кръвно налягане бил стресът, предписала ѝ лекарства, които приема и понастоящем.След като била оправдана състоянието на съпругата му малко се подобрило, но не напълно.Продължила да бъде мнителна спрямо хората, да не би да ѝ се случи нещо, да бъде обвинена.Когато прочетяла в пресата или гледала по телевизията, че се водят подобни дела, се притеснявала дали няма да има отново подобно изфабрикувано нещо към нея.Отношенията ѝ с роднините постепенно се възстановили, но с някои нейни приятелки не се възстановили.

Съгласно заключението на СПЕ от 27.06.2023г. на в.л. Р.Г. и обясненията на в.л. в о.с.з. на 07.07.2023г., воденото против Д.П. наказателно производство се е отразило най-вече на нейното достойнство и чест, които били силно засегнати и станали нейни уязвими и слаби страни.Тя се е затворила в себе си, ограничила е максимално контактите си, почувствала се е незаслужено обидена, огорчена и разочарована от съдебната система.Във вътрешния си психичен живот е станала напрегната, тревожна и с чувство на безпокойство.Бил е нарушен сънят ѝ, имала страхове от неизвестното, станала по-експанзивна и с колебливи емоционални настроения.Понастоящем е по-спокойна, със значително подобрение на съня, но е емоционално инконтинентна/разплаква се по-лесно/, когато прави асоциации с преживяното от нея по време на процеса.Потиснала е неудоволствените си реакции и е склонна да ги отреагира в тясното си семейно обкръжение, което за нея е най-сигурното място.Видими отклонения в психиката ѝ няма, но във вътрешното ѝ психично поле има неотработени емоции и травматични преживявания, които не е в състояние да излага пред разширения

социум/познати и приятели/, защото си мисли, че ще ѝ задават въпроси и ще трябва да се оправдава.

При съвкупния анализ на така събраните гласни доказателства /показанията на св.Б.П. се ценят при условията на чл.172 от ГПК, предвид родствената му връзка с въззивницата, но и същевременно като вътрешно непротиворечиви и непротиворечащи на останалия събран по делото доказателствен материал/ и СПЕ, съдът приема, че в резултат именно от воденото наказателно производство по повдигнатото ѝ обвинение в извършване на престъпление по чл.255 от НК въззивницата е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в психични страдания - накърнени чест и достойнство, изживени силна напрегнатост, тревожност, обида, засилени страхови представи, затваряне в себе си, отчуждаване от познати, както и психосоматични симптоми като безсъние и спорадично повишаване на кръвното налягане, вкл. хипертонична криза.

При определяне размера на дължимото обезщетение за претърпените неимуществени вреди следва да бъдат съобразени следните обстоятелства.

Естеството и видът на повдигнатото обвинение - въззивницата е обвинена първоначално в извършване на престъпление с предвидено наказание лишаване от свобода от три до осем години и конфискация на част или на цялото имущество на виновния, а след изменението на обвинението по реда на чл.287 от НПК пред първоинстанционния съд в о.с.з. на 29.11.2017г. в извършване на по-леко престъпление с предвидено наказание лишаване от свобода от една до шест години и с глоба до две хиляди лева, но все за извършване на тежко умишлено престъпление по см. на чл. 93, т.7 от НК.

Периодът на продължилото наказателно преследване.Обвинението е повдигнато на 22.03.2016г./предявено на 25.03.2016г./, оправдателната присъда е влязла в сила на 02.06.2018г. или периодът е две години, два месеца и 10 дни.Този срок в неговата цялост не би могъл да бъде определен като неразумен съгласно чл.6, §1 от КЗПЧОС.В този период до започване на съдебната фаза от наказателното производство с внасяне на обвинителния акт в съда на 22.06.2016г. спрямо въззивницата не са били извършвани процесуално-следствени действия с изключителен интензитет - проведен ѝ е един разпит на 25.03.2016г. и предявяване на разследването на 09.05.2016г.

В хода на съдебната фаза няма съдебни заседания, които да са отложени поради неправомерното ѝ процесуално и извънпроцесуално поведение.Явявала се е лично във всички проведени съдебни заседания пред СОС - общо 5/на 14.09.2016г., 02.11.2016г., 24.04.2017г., 27.10.2017г. и 29.11.2017г./, чийто брой е обусловен основно от необходимостта от изготвяне на съдебно-счетоводни експертизи по делото, както и в единственото о.с.з., проведено пред ВАпС.Неоснователни са възраженията на въззиваемата страна, че за тази продължителност, касателно периода след внасяне на обвинителния акт в съда, не следва да носи отговорност, доколкото прокуратурата носи отговорност за продължителността на цялото

наказателно производство, през което незаконно повдигнатото обвинение е било поддържано от нея.Продължителността не е обусловена от процесуалното и извън процесуалното поведение на въззивницата или упълномощения ѝ процесуален представител, съответно няма отложени съдебни заседания поради нейното или на процесуалния ѝ представител неявяване.Била е осъдена от първоинстанционния съд и оправдана по повдигнатото обвинение от въззивния съд, чиято оправдателна присъда не е била обжалвана от прокуратурата пред ВКС.

На следващо място следва да бъдат съобразени видът и продължителността на наложената мярка за неотклонение.На въззивницата е наложена най-леката мярка за неотклонение-„подписка“ на 22.03.2016г., отменена на 29.11.2017г. и няма данни така наложената мярка да се е отразила на обичайния ѝ начин на живот.

На следващо място следва да се съобразят данните за личността на увредения, съответно отражението на наказателното преследване върху личния, професионалния и обществения му живот, чувствата, честта и достойнството му.Необходимо е да бъде посочено, че основанието за ангажиране на отговорността по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ е обективният факт, че лицето е било обвинено в извършване на престъпление по НК, за което впоследствие е било оправдано от съд, и прокуратурата отговаря, т.к. с действията на органите си е допринесла за повдигане на обвинението, внасянето му и поддържането му в съда.Няма значение дали конкретните действия, предприети в досъдебната и съдебната фаза са били в съответствие с процесуалния закон, не е налице и обвързване от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите.Обвинението в престъпление се явява неоснователно винаги щом има влязла в сила оправдателна присъда, постановена от съд, като на обезщетение подлежат всички вреди, които са в причинна връзка с това незаконно обвинение.

До повдигане на процесното обвинение през 2016г. въззивницата се е ползвал в обществото с добър морален облик, вкл. същата е неосъждана, който облик безспорно е бил застрашен от повдигнатото ѝ обвинение.Същевременно няма данни на обвинението да е дадена публична гласност чрез публикации в пресата, нито се установява от ангажираните доказателства същото да е станало достояние на изключително широк кръг от обществеността, още повече, че въззивницата не е публично известна личност, но безспорно е станало достояние на даден кръг от нейните близки родственици и познати.Не се установява, обаче роднините на въззивницата да са се отдръпнали от нея, напротив тя е чувствала тяхната безусловна подкрепа и същите са били уверени в нейната невинност.Не се установява наказателното производство да ѝ се е отразило изключително негативно в професионален план, доколкото е продължавала да работи в хода на цялото наказателно производство, с изключение на изложеното от свидетеля, че е допускала понякога грешки при пресмятането, боравейки с пари като валутен касиер във валутното бюро, в което обаче е работила единствено със съпруга

си.

Съобразявайки в съвкупност установените в производството неимуществени вреди, претърпени от въззивницата вследствие от воденото против нея наказателно преследване, изразяващи се в изживян стрес, тревожност, безпокойство, потиснатост, затваряне в себе си, обстоятелството, че предприетото преследване е създало предпоставки за чувстването на накърнени чест и достойнство, поддържаното чувство на страх, изпитвано за целия период на разследването до оправдаването ѝ, както и преживяванията предвид първоначално постановената осъдителна присъда, съдът приема, че справедливият размер на обезщетение за така претърпените вреди, вкл. съобразен с икономическия растеж и стандарта на живот в страната, както и със средностатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на деликта, и при съобразяване и на обстоятелството, че осъждането на деликвента съдържа признание за противоправното му поведение и за увреждането на пострадалия, като в този смисъл, само по себе си, също има ефект на репарация предвид моралния, а не имуществен характер на процесните вреди, следва да бъде определен на 5 000лв. Този размер е обусловен от продължителността и интензитета на търпените психични страдания, който е бил висок, но не изключително висок, без да се установяват трайни последици за въззивницата в здравословен, професионален или в личен план. Не се твърди безсънието ѝ да продължава, а касателно хипертоничната криза се отчита, че от една страна твърдения в исковата молба за влошено здравословно състояние поради високо кръвно налягане не са изложени, а от друга, че дори и да бяха, то изживяната стресова ситуация по повод наказателното преследване безспорно влияе отрицателно на състоянието, но не би могло да се приеме безспорно, че това е единствената причина, доколкото хипертонията е заболяване, което възниква и зависи от множество фактори. Съобразяват се данните за нейната личност, притежаваният до повдигане на обвинението морален облик, отзвукът в обичайната ѝ среда, това, че не се установява същата да е била отхвърлена от близките и познатите си, а и от обществото. Съобразява се и продължителността на наказателното производство

По изложените съображения съдът приема, че предявеният иск е основателен до размера от 5 000лв., съответно неоснователен за разликата над 5 000лв. до 35 000лв. С оглед съвпадане крайните изводи на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд, решението на ВОС следва да бъде потвърдено в обжалваната му част по този иск.

По имуществените вреди.

Въз основа на представеното по ДП №СС173/14г. по описа на ОД на МВР-Силистра пълномощно/л.50 от папка 1/, с което Д. П. е упълномощила адв.Тр. Ст. да я представлява по посоченото ДП, същата е била представлявана от този адвокат до окончателното приключване на наказателното производство. Адв.Т.Ст. се е явявал и представлявал въззивницата при всички извършвани с нейно участие процесуални действия в досъдебната и в

съдебната фаза, вкл. във всички проведени открити съдебни заседания пред двете инстанции.Пълномощното е върху бланка, на гърба на която се съдържа договор за правна защита и съдействие №061345/25.03.2016г. с договорено и заплатено в брой възнаграждение за защита по ДП №173/14г. в размер на 800лв.По настоящото производство е представен договор за правна защита и съдействие, сключен между Д.П. и адв.Т.Ст., с договорено и заплатено в брой възнаграждение за защита по ДП №173/14г. по описа на ОД на МВР-Силистра и за всички съдебни инстанции по обвинението в размер на 1 800лв.Договорът е върху бланка с 063427/12.05.2016г.Видно е, че това е последващ номер спрямо първоначалния договор, приложен по ДП, както и, че същият е сключен след като на 09.05.2016г. на Д.П. е било предявено разследването и на 10.05.2016г. изготвено заключително постановление с мнение за предаване на съд.Въззиваемата страна не е оспорвала фактическото извършване на разходите за адв.възнаграждение, а единствено обема на извършените процесуални действия с участието на процесуалния представител и обстоятелството относно прилагането на този договор в кориците на наказателното дело.Както се изложи, всички процесуални действия спрямо Д.П. са били извършвани с участието на адв.Т.Ст. като нейн процесуален представител, който е бил и единственият ѝ такъв.

Съгласно чл.189 и чл.190 от НПК не съществува правна възможност с присъдата на наказателния съд да се присъдят направените от оправдания подсъдим разноски, поради което същите се явяват понесени имуществени вреди - претърпяна загуба, които могат да се обезщетят единствено по реда на ЗОДОВ.Доколкото НПК не предвижда процесуална възможност за лицето, което е признато за невинно/или наказателното производство срещу него е прекратено/, да претендира направените в хода на наказателното преследване съдебни разноски за адв.възнаграждение, то и няма задължение да представи пред наказателния съд или досъдебните органи доказателства за извършените от него разноски по повод осъществената му защита от процесуален представител.В тази връзка и непредставянето на договора от 12.05.2016г. по наказателното дело не води до извод, че в производството по ЗОДОВ сторените разноски за възнаграждение на надлежно упълномощения/за което упълномощаване са представени доказателства в наказателното производство/ процесуален представител, който и е представлявал страната в това производство, не подлежат на присъждане.Предвид изложеното и съдът приема, че договорът удостоверява сторените от Д.П. разходи за възнаграждение на процесуалния ѝ представител в наказателното производство в размер на 1 800лв., предвид което и предявеният иск е основателен за предявения размер от 1 800лв.Върху сумата се дължи законна лихва, принципно от датата на влизане в сила на оправдателната присъда-02.06.2018г.Основателно е обаче възражението на насрещната страна за изтекла тригодишна погасителна давност по чл.111, б. „в“ от ЗЗД, касателно вземането за законна лихва върху главницата.Въззивницата няма каквито и да било оплаквания в жалбата си относно началната дата, посочена от

първоинстанционния съд, считано от която вземането за законна лихва не е погасено-09.04.2020г./прието е от ВОС, че исковата молба е подадена на 10.04.2023г., поради което лихвата е дължима, считано от 09.04.2020г. до окончателното изплащане, съответно, че вземането е погасено по давност за периода 01.06.2018г.-08.04.2020г., вкл./Посоченото разрешение е неправилно, доколкото исковата молба е подадена по пощата на 07.04.2023г./според информацията за пратката, посочена на официалната страница на спедитора Еконт/, съответно принципно тригодишният период е до 07.04.2020г., а и не са съобразени разпоредбите на чл.3, т.2 от ЗМДВИП, вр. §13 от ПЗР на ЗИДЗЗ, съгласно които срокът на погасителната давност е спрял и не е текъл за периода 13.03.2020г.-21.05.2020г., т.е. в случая/поради подаване на исковата молба на 07.04.2023г./ вземането за законна лихва не е погасено по давност, считано от 13.03.2020г., но при липсата на оплаквания и предвид разпоредбата на чл.269 от ГПК, съдът приема, че законна лихва следва да се присъди, считано от 09.04.2020г. до окончателното изплащане.

Въззивницата претендира присъждане на сторените пред настоящата инстанция разноски, представляващи държавна такса в размер на 5лв., ведно с такса за банков превод в размер на 5, 50лв., общо 10, 50лв., както и адв.възнаграждение в размер на 1 000лв. по договор за правна защита и съдействие от 02.08.2023г., заплатено по банков път на 03.08.2023г., съгласно представената вносна бележка.От въззиваемата страна е направено възражение за прекомерност на претендираното възнаграждение, което съдът приема за неоснователно, доколкото минималното дължимо възнаграждение за настоящата инстанция, предвид материалния интерес пред нея/30 000лв.+1 000лв., общо 31 000лв./, в размерите по чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/04г. на ВАДвС възлиза на 3 130лв.Съобразно основателната част от жалбата/1 000лв./ следва да се присъдят 32, 26лв.Държавната такса следва да се присъди изцяло на осн.чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, или общо дължимите разноски за втора инстанция възлизат на 42, 76лв.От сторените пред първа инстанция разноски за адв.възнаграждение от общо 2 600лв. за уважената от настоящата инстанция част от исковата претенция се следват още 70, 65лв. или общо дължимите за двете инстанции разноски възлизат на 113, 41лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №941/25.07.2023г., постановено по гр.д.№777/23г. по описа на ВОС, гр.о., **в частта му**, с която е отхвърлен предявеният от Д. Н. П. срещу Прокуратурата на Република България иск с пр. осн. чл.2, ал.1, т.3, предл.1 от ЗОДОВ за разликата над присъдената сума от 800лв. до претендираната от 1 800лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди под формата на претърпяна загуба от заплащане на адвокатско възнаграждение, в резултат на незаконно повдигнато и поддържано обвинение по досъдебно производство №173/2014г. по описа на ОД на МВР

Силистра за престъпление по чл.255, ал.3, вр. чл.255, ал.1, т.2, вр. чл.26, ал.1 от НК, приключило с постановяване на оправдателна присъда №4/17.05.2018г. по описа на Апелативен съд - Варна по ВНОХД №100/2018г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 09.04.2020г. до окончателното изплащане на задължението, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на Д. Н. П., ЕГН *****, сумата, представляваща разликата над 800лв. до 1 800лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди под формата на претърпяна загуба от заплащане на адвокатско възнаграждение, в резултат на незаконно повдигнато и поддържано обвинение по досъдебно производство №173/2014г. по описа на ОД на МВР Силистра, приключило с постановяване на оправдателна присъда №4/17.05.2018г. по ВНОХД №100/18г. по описа на Апелативен съд - Варна, ведно със законната лихва върху тази сума/разликата над 800лв. до 1 800лв./, считано от 09.04.2020г. до окончателното изплащане на задължението, на осн. чл.2, ал.1, т.3, пр.1 от ЗОДОВ.

ПОТВЪРЖДАВА решение №941/25.07.2023г., постановено по гр.д. №777/23г. по описа на ВОС, гр.о., **в частите му**, с които: **1/** е отхвърлен предявеният от Д. Н. П. срещу Прокуратурата на Република България иск с пр.осн. чл.2, ал.1, т.3, предл.1 от ЗОДОВ за разликата над присъдената сума от 5 000лв. до претендираната от 35 000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от незаконно повдигнато и поддържано обвинение по досъдебно производство №173/2014г. по описа на ОД на МВР Силистра за престъпление по чл.255, ал.3, вр. чл.255, ал.1, т.2, вр. чл.26, ал.1 от НК, приключило с постановяване на оправдателна присъда №4/17.05.2018г. по описа на Апелативен съд - Варна по ВНОХД №100/2018г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на влизане в сила на оправдателната присъда - 01.06.2018г. до окончателното му изплащане; **2/** е отхвърлено искането на Д. Н. П. за осъждане на Прокуратурата на Република България да ѝ заплати законна лихва върху главницата, представляваща разликата над 800лв. до 1 800лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди под формата на претърпяна загуба от заплащане на адвокатско възнаграждение, в резултат на незаконно повдигнато и поддържано обвинение по досъдебно производство №173/2014г. по описа на ОД на МВР Силистра, приключило с постановяване на оправдателна присъда №4/17.05.2018г. по описа на Апелативен съд - Варна по ВНОХД №100/2018г., за периода от влизане в сила на оправдателната присъда - 01.06.2018г. до 08.04.2020г., вкл.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на Д. Н. П., ЕГН *****, сумата от 113, 41лв., представляваща съдебно-деловодни разноски, сторени пред първа и въззивна инстанция, на осн. чл.10, ал.3 от ЗОДОВ.

Решението подлежи на касационно обжалване при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховен касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____